

2 GNOSTIKEN

2.1 Tidsläget

¹Redan före vår tidräknings början befunno sig medelhavsländernas och Främre Orientens religioner i sitt djupaste förfall och dessa länders s.k. kultur i full upplösning. Tron på en förestående världskatastrof var allmänt utbredd.

²Upplösning av en gammal och födelse av en ny ”kultur” bruka inträffa med c:a 2500 års mellanrum, när vårdagjämningspunkten ingår i en ny zodiakkonstellation. De under denna tid härskande åskådningarna ha hunnit alltmera förvanskas och dogmatiseras. I stället för att tjäna livet och utvecklingen bli de alltmera livsfientliga faktorer. Visserligen är det som gagnar dem på lägre stadier, värdelöst på högre, men när det lägre icke gagnar ens individerna i det lägre, blir förkunnelsen enbart till skada och bör utmönstras.

³Livsåskådningen lär dem som behöva anvisningar, hur de ska tänka för att tänka rätt, känna för att känna och handla rätt. Människan får därmed den trygghet och visshet hon behöver och utan vilka hon skulle känna sig osäker och vilse i tillvaron. Ju allmännare och fastare denna åskådning är, ju giltigare och säkrare grundad, desto vissare är hon i sitt sinne. Frukten för att förlora denna oersättliga visshet gör att människorna bli upprörda, när någon försöker beröva dem den uppfattning som de med så mycken möda förvärvat, som invävt i kärvordna känslökomplex och gett dem ro och livstillit. De sakna förutsättningar för att byta ut den gamla åskådningen mot en ny.

⁴När de möjligheter till missförstånd, som alltid ligga i alla åskådningar, genom okunnighetens absolutifiering av relativt betingade föreställningar berövat en viss åskådning dess förnufts-innehåll, lyckas kritiken så småningom klargöra även för de troende det ohållbara i uppfattningen. Ytliga och alltså populära slagord underlätta i dylika fall eftersägandet och stärka misstanken, att det måste vara något fel med läran. De gamla auktoriteterna förlora sin auktoritet, och förlusten av vissheten medför allmänt tvivel på alltmera och till slut vägran att tro något alls. Upplösning av de begrepp, som gett den gamla livssynen dess hållfasthet, brukar även medföra nedvärdering av de för friktionsfri sammanlevnad nödvändiga rättsnormerna med rättskaos som följd. Det är risken i att sammankoppla religiösa tankesystem med normerna för friktionsfri mänsklig sammanlevnad.

⁵Individerna på högre stadier, ägande förmåga att själva söka, börja självständigt forska i stället för att blint godtaga den religionsform som inympats i dem såsom barn. Är den latent livserfar-enheten icke stark nog att göra sig gällande såsom livsinstinkt, kan sökandet länge bli resultatlös, då narrprofeter och mystagoger i sådana tider växa som svampar ur marken, öka förvirringen och bidra till att försvåra orienteringen. Allt större blir behovet av, allt allmännare längtan efter en frälsare, som kan frigöra människorna från den gnagande ovissheten och själanöden. Och han kommer för att ge den eviga sanningen, kunskapen om livet, en ny form anpassad efter den i tidsandan liggande möjligheten till förståelse.

⁶Som alltid är fallet, förbereds den nye avatarens ankomst, så att de som äga förutsättningar för att draga någon fördel för sin utveckling och som förvärvat rätt till att taga del av den nya förkunnelsen, varskos om det sällsynta tillfället.

2.2 Gnostikernas hemliga kunskapsorden

¹Bästa förberedelsen ansåg planethierarkien vara att instifta ett nytt esoteriskt samfund, som skulle dels vaka över att läran icke skulle missförstås och misstolkas, förvrängas och därigenom uppamma vidskepelse, dels förhindra att de fingo kunskap, som skulle missbruka den till egen fördel.

²Så tillkom gnostikernas esoteriska orden, instiftad i Alexandria c:a 300 år ”före Kristus” (före vår tidräkning).

³Sanningen är en. Det finns endast en religion men otaliga möjligheter till nya religionsformer. Formerna behöva ständigt förnyas, alldenstund de gamla bli alltmer förvanskade och obegripliga för efterföljande generationer, då föreställningssätten ständigt ändras på grund av de nya erfarenheterna. Försök att anpassa dogmerna göra dessa ännu mindre begripliga. Formen måste bli helt ny. Därmed undgår man det nästan lönlösa i att söka utrensade vantolkningar och vidskepligheter.

⁴Nya framställningar av sanningen bruka i regel uppmärksammas och uppskattas av de sökare som insett de gamla formernas bristfällighet, de filosofiska förklaringarnas otillräcklighet samt av dem som önska få nya fakta utöver dem som de till äventyrs inhämtat i de äldre samfundet.

⁵Vid denna tid förde gamla kaldeiska kabbalisten i Mesopotamien, magismen i Persien, hermetismen i Egypten, hylozoiken i gamla StorGrekland en tynande tillvaro i brist på nya entusiaster för vad som förr betraktades såsom medborgarplikt. Deras starka tillbakagång berodde på många faktorer: på politiska och sociala villervallan, på omöjligheten att finna lösning på tidens brännande ekonomiska och sociala problem och icke minst på alltmer utbredd tvivel på möjligheten att erhålla verklig kunskap om tillvaron.

⁶Gnostikernas hemliga kunskapsorden instiftades med tanke på att förbereda världslärares framträdande. Den tillkom på order från planethierarkien och på initiativ av chefen för dess undervisningsdepartement, Christos–Maitreya, att förbereda hans verk (allt livs enhet och gudomlighet). Orden skulle utgöra centrum för hans förkunnelse och ge honom tillfälle samla och undervisa invigda tillhörande ariska rasen.

⁷Avsikten var att få till stånd en orden, som skulle kunna i sig upptaga medlemmar från alla ordnar. Gnostikerorden blev en sammanslutning av hermetiker, pytagoreer, kabbalister, mithraister. Den blev en samlingsorden och var den mest inklusiva i detta avseende.

⁸De vanliga ordnarna tilläto icke medlemskap i fler än en. Anledningen var att lärarna ville motverka begreppsförvirring på grund av olikheter i terminologi, symbolformulering etc. I gnostiken återfinns man alla dessa olika ordnars terminologi. Den hade icke en enhetligt utformad exklusiv symbolik, utan varje medlem hade rätt till egna symboliska talesätt. Största frihet rådde således i fråga om framställningssätt, även om man från början hade utgått från emotionalbetonade hermetiken och mentala hylozoiken. Man ville få till stånd en ”universalorden”, i vilken alla slags symboler och symboliska talesätt kunde brukas och förstås av alla. Även sätten att framställa kunskapen blevo individuella, så att envar kunde behandla ämnen efter eget skön. Det var detta, som gjorde att läran kunde framställas i symbolisk form, populariseras, dramatiseras. Att det haft sina risker, vittnar kristendomen om.

⁹Orden hade en både teoretisk och praktisk uppgift. Den ville dels framställa den esoteriska kunskapen om verkligheten i ett för den tiden lättfattligare symbolsystem, dels klargöra att kunskap, som ej visade sig i handling, var lära utan liv.

¹⁰För första gången skulle enhetstanken i dess mest påtagliga form av universellt broderskap förkunnas.

¹¹Titeln på denna uppsats var från början ”Christosförkunnelsen”. Detta berodde på dels att orden instiftades med tanke på att förbereda ”världslärares” framträdande (chefen för planethierarkiens undervisningsdepartement), dels att Christos själv planerat denna orden, som instiftades av hans lärjungar, dels att Christos givetvis var ordens centralgestalt och att det var inom denna orden Christos’ esoteriska verksamhet inföll, dels att han genom de gnostiska munkarnas romaner blivit kristna religionens gudsson, vilkens föregivna ord absolutifierats och misstolkats.

¹²Gnostiken kan alltså sägas vara Christos’ hemliga lära, hans verkliga förkunnelse, som endast hans invigda lärjungar fingo del av. Till gnostiken kan räknas dels ursprungliga bearbetningen av hermetiken, dels Jeshu esoteriska förkunnelse, dels Christos’ esoteriska uttalanden.

¹³Av vad Christos gav sina lärjungar av sitt ofantliga vetande ha endast smärre brottstycken ännu fått publiceras. ”Till folket (de oinvigda) talade han endast i liknelser.” Mycket litet av hans uttalanden finns bevarat i nya testamentets fyra ”evangelier” (särskilt i Johannes’ evangelium), och detta röjer ingenting av hans esoteriska lära, utan innehåller endast sådant som var avsett just

”för folket”. I det hänseendet visar, såsom även i övrigt antika litteraturen klargör, allmänna intellektuella nivån knappast nämnvärd höjning. Det framgår också av att numera offentliggjorda esoteriken vunnit föga beaktande. Två tusen år är ju riktigt nog såsom en dag i de många miljoner år medvetenhetens utveckling kräver. Mänskligheten är fortfarande lika insnärjd i sina emotionala illusioner- och mentala fiktionssystem. Esoteriken kan utan risk publiceras, ty den blir i alla fall förstådd endast av gamla invigda.

¹⁴Det nya samfundet spreds snabbt över Egypten, Arabien, Persien och Mindre Asien med loger på alla mera betydande orter, emedan man då väntade något verkligt nytt samt att gnostikerna på sitt program upptagit de problem som sysselsatte samtiden.

¹⁵Vad som särskilt uppskattades var gnostikernas radikala reform av levnadssättet, vilken måste väcka undran hos envar och efterföljd av dem som tröttnat på de allt yppigare vanorna och längtade efter normer för förnuftigare livsföring.

¹⁶Det bidrog mycket till ordens anseende, att endast sådana fingo tillträde, som gjorde allvar av sitt sanningssökande och med tillspetsad målmedvetenhet eftersträvade självförverkligandet. Det var ingalunda en tillfällighet, att tidpunkten för samfundets utbredning sammanföll med födelsen av stoicismens grundare Zenon. Nyplatonismen var ett senare försök att på det vanliga sättet inom ramen för det tillåtna förena Pytagoras' och Platons ideer med vad som lärdes inom samfundet.

¹⁷De som erhöles inträde i orden, tillhörde sin samtids elit, voro väl bevandrade i samtidens litteratur, många författare av filosofiska skrifter. De gnostiska alstren blevo med tiden allt talrikare.

¹⁸Betecknande för gnostiska förkunnelsen var friheten i framställningssättet. Alla i orden hade kännedom om de väsentliga principerna och utlade symbolerna på sitt individuella sätt för olika kategorier av läsare. Symbolerna skildrades ofta såsom historiska gestalter. Man ville väcka intresse, stimulera till försök i levnadskonst. Målet var ju enhetsstadiet, vägen dit självförverkligandet.

¹⁹Med förkärlek behandlades esoteriska traditionens tema om treenigheten. Somliga utgingo från monadens tre förankringar, de tre triaderna, och talade om fadern (tredje, högsta triaden), modern (första, lägsta triaden), och sonen (andra triaden). De som närmast eftersträvade andra-jaget, behandlade andratriadens tre enheter i sina tre världar såsom de tre gudomligheterna. Vanligtvis framställdes fadern som den store timmermannen, världsbyggmästaren, sonen Christos som timmermannens son och modern som Maria (eller Marga, Maya).

²⁰Eftersom symbolerna framställdes av självförverkligare, som strävade efter enhetsstillståndet, blev givetvis symbolen för detta tillstånd, Christos, den centrala gestalten i skildringarna. Deras lära, som sedermera inarbetades i de s.k. evangelierna, sammanfattades i två satser: Varena människa är en guds son. Vägen till frihet (femte naturriket) är utgivande kärlek och offer. Ett annat talesätt var: Älska gud av alla dina mentala, emotionala och fysiska krafter!

²¹Man återfinner i denna litteratur något av samma frihet i framställningssättet som i den moderna teosofien. Först förkunnade teosofien den gamla läran om kropp, själ och ande, varvid med ”kropp” menades organismen, med ”själ” det emotionala och med ”ande” det mentala. Därefter framställdes människan som en enhet av sju principer, indelade i personligheten med fyra och egot med tre principer. Så tillkom tredjejaget eller anden. Slutligen vidgades perspektivet på tillvaron genom att antalet världar sjufaldigades etc. Vi få undan för undan nya fakta, som komma att ständigt förändra vår världsbild. Vetenskapen har utforskat c:a en procent av verkligheten, och det är tydligen omöjligt att med dess alltför få fakta och begrepp ge en förnuftig förklaring av tillvaron.

²²Beteckningen ”teosofi” härleder sig från Alexandria, andra århundradet vt, då gnostiska kunskapsorden ändrade sitt namn till teosofi. Det enda utomstående kände till om teosofi var alltså själva beteckningen. Mer behövdes icke för att allsköns mystiker skulle kalla sig teosofier. Den vanliga historien: allting förvrängs av okunnigheten. Naturligtvis har detta vållat begrepps-

förvirring, så att den s.k. sakkunskapens uppgifter om teosofi blivit vilseledande. Teosofien, den äkta gnostiken, har förblivit hemlig lära allt intill denna dag. Denna ordens speciella sätt att framställa esoteriska kunskapen har ännu icke publicerats. Man vet blott, att de gnostiker, som författade de evangeliska berättelserna, med stor frihet använde gnostiska talesätt och populariserade dessa, så att innehållet ofta blev något annat än det ursprungliga. Man kan således icke i dessa berättelser återfinna de äkta gnostikernas esoteriska begrepp.

²³Med sitt glada budskap om livets härlighet och gudomlighet vunno gnostikerna många medlemmar. Det var ett nytt budskap, att liv är lycka och icke lidande, att alla högre världar äro fyllda med gudomliga hierarkier, som leva för att tjäna livet. Människan är en monad, vars mål är högsta gudomsstadiet. Vägen dit går genom lägre gudavärldar, i vilka monaden har sina förankringar, gudaformer, liksom dräkter, iordningställda för monaden, vilka den når genom att följa förbindelseänkarna och vilka den ikläder sig vid inträdet i respektive världar. I den lägsta gudomsvärlden blir den ett med den helige ande, i den andra blir den sonen Christos, och slutligen når den högsta gudomsstadiet, fadern, all vishets och makts källa.

²⁴Christos var centralfiguren, centralprincipen. Han framställdes än såsom individens frälsare, än såsom frälsningstillståndet, enhetslivet, himmelska kärleken. Temat varierades på flerfaldiga fyndiga sätt. Men alltid kretsade det hela kring gudssonen Christos. Det var således fullt förståeligt, att den senare kvasignostiska diktningen, som gav upphov till kristendomen, gjorde honom till centralgestalten, världens frälsare.

2.3 Gnostiken – den enda sanna religionen

¹Så som ordet ”religion” missbrukats och totalt missförstått, drar man sig nästan för att använda det. Det kan bättre ersättas med vetenskapen om förhållandet mellan fjärde och femte naturrikerna.

²Femte naturriket eller planethierarkien har som förnämsta uppgift att övervaka mänsklighetens medvetenhetsutveckling. Det har alltid varit en verkligt övermänsklig uppgift att söka bibringa en av emotionala illusioner och mentala fiktioner idiotiserad mänsklighet en smula förnuft. Så snart människan utvecklats därhän, att hon kan tänka på egen hand, har denna enkla förmåga förvärvat svårutrotliga egenskaperna självmärkvärdighet, inbilskhet och orubblig tilltro till verklighetshalten av egna hugskott och fantasier. Mycket få ha förvärvat det sunda förnuft som klargör människans enorma okunnighet i verklighets- och livshänseende. Mycket få äga förmågan att rationellt tillämpa regeln att aldrig godtaga något utan tillräcklig grund. Lagg noga märke till ordet ”tillräcklig”, ty därmed bortfalla nittionio procent av de vanliga grunderna. Sokrates var Greklands visaste man, ty han var den ende i Grekland, som ”visste att han ingenting visste” (naturligtvis i verklighets- och livshänseende). Så visa äro icke många i våra dagar.

³När Christos talade om guds kärlek, guds rike, himmelriket etc., avsåg han därmed femte naturriket. Detta förstodo endast ”lärjungarna”. Det som Christos lärde sina ”lärjungar”, förkunnade han icke för ”folket”, som saknade förutsättningar att förstå. Och evangelierna äro skrivna för ”folket”. Den litteratur, som intill 1875 publicerats, var för ”folket” och icke för ”lärjungarna”. Omstuvaren av Pauli brev, Eusebios, förbisåg vissa yttranden i breven, som också vittnade om esoteriska kunskapens existens.

⁴Ingen avatar, budbärare från planethierarkien, inkarnerar utan medgivande från planethärskaressen, som är vår planets ”gud”, om nu den termen måste bibehållas. Alla avatarer ha till uppgift att lära människorna utveckla sitt sunda förnuft och förädla sin emotionalitet. Det går icke fort utan bara med ett litet steg i taget. Att varje steg absolutifieras av dem som leva på att veta bättre och vara enda sanna uttolkarna, vittnar historien tillräckligt om.

⁵Den kärlek, Christos önskade att mänskligheten skulle förvärva, var attraktionen till allt levande (den högre emotionaliteten). Han visste mycket väl, att högre slag av kärlek tillhöra högre världars medvetenhet – essential kärlek, 46, och submanifestal kärlek, 44, – vilken senare

var den kärlek Christos förvärvat. Den gudomliga kärlek Christos vittnade om är fri från sentimentalitet, känslor och personlig egoism. Den kärleken försakar och förstår. Den ser på vad som är bäst för det hela och icke för individer eller grupper. Naturligtvis ha teologerna aldrig förstått den saken, oförmögna som de varit med sitt "odium theologicum" att förvärva ens högre emotionalitetens attraktion, vars livsyttring åtminstone visar sig i vanlig enkel tillgivenhet till och deltagande med allt levande. De ha icke ens haft "den goda viljan" att söka förstå. Kanske de kunna lära mänskligheten praktisera det man numera kallar "good will". Det är nog det högsta mänskligheten på nuvarande utvecklingsstadium förmår. Eller kanske också det är för mycket. Tyvärr ha teologerna förkunnat hatet, tanketyranniet, tortyren och bålet. Spåren borde förskräcka, men mänskligheten har lätt att glömma sina mest fruktansvärda lärdomar. "Människorna lära ingenting av historien" är gammal insikt.

⁶Planethierarkien, som äger förutsättning att förvärva kunskapen om verkligheten, livet och livslagarna, vill intet hellre än delge mänskligheten denna kunskap. Men svårigheten består i att människorna i sin omåttliga själviskhet och sitt hat (repellerande inställning till allt levande) endast missbruka kunskapen till egen fördel på bekostnad av andras. All makt missbrukas, och sålänge mänskligheten har den inställningen, borde enklaste sunna förnuft kunna fatta, att människan är omogen för kunskapen. Endast de som för alltid avsagt sig makt och bestämt sig för att leva för att tjäna livet i enlighet med livslagarna, kunna anförtros den verkliga kunskapen, som ger makt. Det är dessa som ha utsikt att bli uppmärksammade och "utvalda" av planethierarkien. Löften må ha sitt värde men bevisa ingenting. Den som låter sig utväljas, blir satt på hållfasthetsprov, som visa att ingenting kan förmå honom att missbruka kunskap och makt. Det är mycket få, som bestå de proven under de mest prövande omständigheter.

⁷Planethierarkien har, alltsedan den fördrevs av mänskligheten i Atlantis, arbetat på ett närmande mellan individerna i fjärde och femte naturrikerna, att få mänskligheten därefter, att den inser sin omåttliga dårskap att fördriva sina verkliga lärare i verklighetskunskap, varför de vänta på den dag, då åtminstone en bestämmande minoritet skall kunna garantera deras välkomnande åter. Förr blir det ingen "frid på jorden".

⁸Innan dess blir det endast få, som låta sig utväljas, drivna av sin livsinstinkt att göra allt för att nå högre rike, vilken beteckning de än må giva detta. De ha insett hatets livsförvändhet och därmed tagit det steg som möjliggör kontakt med planethierarkien. När de lärt sig "harmlöshet" i tanke, känsla, ord och handling, lärt sig i människorna se sina bröder, lärt sig att alla äro på vägen (den må vara olika lång) till samma oundvikliga mål, närmast högre naturrike, ha de tagit många steg åt rätt håll.

⁹Människan har under sin långa utveckling förvärvat tusentals både goda (attraktionens) och dåliga (repulsionens) egenskaper. Eftersom hatet härskat under årmiljonerna, höra de flesta och starkaste egenskaperna till de repellerande. De väckas också lättast till liv i varje ny inkarnation. Det är icke alls underligt, om teologerna konstaterat detta och därav dragit snusvisa slutsatsen, att "människan är i grund fördärvad", att "människan är sig evigt lik", att "mänskligheten skriker framåt men att människan förblir densamma". Skenet ger dem rätt, och skenet är det enda de kunna gå efter, eftersom kunskapen saknas.

¹⁰Esoteriken är kunskapen om verkligheten. Men vad som hittills fått publiceras är endast några få fundamentala fakta om tillvaron, ägnade att befria mänskligheten från dess värsta illusioner och fiktioner, dess mest idiotiska ideologier. Esoteriken består i själva verket av ett otal vetenskaper, som undan för undan ska publiceras, i den mån människorna kunna och vilja mottaga dem och använda dem rätt.

¹¹Den vetenskap, som planethierarkien närmast vill skänka mänskligheten, berör förhållandet mellan fjärde och femte naturrikerna. Den kommer att lära människorna hur de på bästa sätt ska komma i kontakt med planethierarkien, hur de på bästa sätt ska kunna förvärva de egenskaper och förmågor som erfordras för övergång till femte naturriket. Därmed komma de dimmor att skingras som alla religioners teologer utbrett över den saken.

2.4 Ur judarnas historia

¹Babyloniska fångenskapen: Judarna voro en folkstam om c:a fyrtio tusen, de flesta herdar och rövare, som plundrade karavanerna. Det var för att få slut på detta olidliga tillstånd, som babylonerna beslöt att bortföra dem för att kunna kultivera dem. Judebarnen uppfostrades i tempelskolor.

²Judafolket blev en samlad nation c:a 200 år fvt.

³Ännu veta historikerna icke, att gamla testamentet är ett uppkok på vad de i babyloniska templen uppfostrade judeynglingarna inhämtade i tempelarkiven, vederbörligen omstuvat till judarnas förhärligande. Det gällde att ”skapar en egen kultur”, och alla medel voro tillåtna. Så till exempel var sagan om Salomo ursprungligen en esoterisk berättelse, som i symbolisk form skildrade kausalhöljets tillväxt genom inkarnationerna.

⁴Att judiske historieskrivaren Josephus betraktas såsom vederhäftig och hans fabler okritiskt anammas, är tillräckligt bevis på den vanliga källforskningens oförmåga skilja på sant och falskt.

⁵Josephus ljög historien om de sjuttio översättarna av gamla testamentet till grekiska. Det fanns ingenting att översätta.

⁶Hebreiskan är ett konstruerat skriftspråk (för de ”lärderna”), en arabisk-etiotisk dialekt uppblandad med kaldeiska och grekiska.

⁷Jehova = Iodheva (Adam och Eva).

⁸Judarna påstå, att profeten Hesekiel år 605 fvt skrev om Daniel, som då ännu icke kan ha varit född.

⁹Esra skrev år 425 fvt fyrtio böcker på fyrtio dagar.

2.5 Jeshu liv

¹Vad exoteristerna veta om ”Jeshu liv” är så gott som ingenting. De forskare, som betvivlat att han alls levat, ha därmed visat prov på en historisk sakkunskap och omdömesförmåga skyhögt över alla deras belackare. Ty med det historiska material som föreligger kan hans existens icke bevisas. Däri ha de fullkomligt rätt. Det som finns är helt enkelt legendariskt.

²Det är att hoppas, att ett kausaljag får i uppdrag av planethierarkien att skildra dels uppkomsten av gnostikernas hemliga kunskapsorden, dels vad som verkligen förekom i Palestina under ordens existens, dels de medverkande individerna.

³Allting, som angår medlemmarna av planethierarkien och deras inkarnationer, är något som mänskligheten saknar rätt att få veta. Deras liv är deras ensak, och mänskliga nyfikenheten, okunnigheten och (ifråga om dessa väsen) totala omdömeslösheten kunna endast fördärva varje försök till skildring av dem. Planetjagen ha icke heller minsta intresse av att mänskligheten får veta något om dem och hur det egentligen förhöll sig med deras fysiska liv.

⁴Vad vi veta om budbärarna från planethierarkien är endast legenden om dem. Så länge mänskligheten är i stånd till antropomorfism och gudadyrkan, komma icke sanna biografier om dem att få offentliggöras. Ännu har man icke förstått den mycket tydliga anvisningen av Kristus själv om ”gud immanent”. Och de symboliska talesätt, han använde inför oinvidiga, ha samtliga missförståtts och vantolkats. Så länge mänskligheten är så okunnig, att den godtar skildringar av historiker, som tro sig kunna konstatera historiska fakta genom ”snokande i hävderna”, förblir ”historiens musa” en sagoförtäljerska.

⁵Icke en gång vad som förevarit i nutiden kan fastställas av närvarande vittnen, eftersom de handlande personernas åtgärder bakom kulisserna i stort sett undandra sig kontroll och deras officiella framträdanden och uttalanden äro tillrättalagda. Vad folk få veta är vad vederbörande anse att folk ska tro sig veta. Detta om dagens historia.

⁶Jeshu, i evangelierna kallad Jesus, föddes i Judeen av israelitiska föräldrar år 105 fvt. De voro mycket välbärgade och tillhörde högsta sociala skiktet. Maria hade erhållit erbjudandet att föda

en avatar, och som både hon och hennes man Josef voro gnostiker, visste de vad detta betydde. De lämnade sonen full frihet att utvecklas på det sätt han själv fann lämpligt.

⁷Vid 12 års ålder inträdde han i esseernas samfund.

⁸Esseerorden var ett hemligt samfund med huvudsäte i sydliga judaöknen. Utåt betecknade det sig som Israels ”profetskola”. Den stiftades omkring 150 fvt av en jude, som blivit invigd i gamla kaldeiska kabbalisten. Han ville skaffa den relativt unga judiska nationen ett eget hemligt samfund och en egen esoterisk lära. De esoteriska fakta han samlat fingo beteckningar från judarnas ”heliga” skrifter. Felande fakta ersattes med fantasifulla tillägg. Den judiska kabbalan omarbetades flera gånger ända in i nyare tid.

⁹Blavatsky säger i *Isis Unveiled*, att gnostiken var esseernas lära under annat namn. Själva utsagan måste vara ren fadäs. Hemliga esseerorden instiftades icke av någon lärjunge till planet-hierarkien, vilket var fallet med alla äkta esoteriska kunskapsordnar. Att det funnits många, som instiftats av medlemmar i svarta logen, är mindre känt och torde behöva påpekas.

¹⁰Redan från början fick samfundet fel inriktning. Det blev exklusivt judiskt. Religiös fanatism och nationell chauvinism hade dikterat dess tillkomst och satte sin outplånliga prägel på det-samma. Allt som lärdes förblev strängt hemligt. Även tilldiktade oväsentligheter betraktades såsom sakrosankta. Varje försök att exoteriskt tolka någon av dess symboler betraktades som helgerån och var belagt med dödstraff. Det var esseerna, som fällde dödsdomen över Jeshu.

¹¹Hela denna anda var givetvis så oförenlig som möjligt med Jeshu väsen. Han var fullkomlig såsom människa, alltså ett kausaljag, ifärd med att erövra enhetsmedvetenheten och därmed göra sitt inträde i övermänniskornas rike. Han beskrives såsom ett väsen, som på grund av sin sällsynta egenart var fritt från allt undermänniskt, ett väsen för vilket s.k. frestelser eller tendenser till självhävdelse voro totalt främmande. Egenarten är den individuella natur, som blir tydligt skönjbar efter kausaliseringen och som sätter sin speciella prägel på inkarnationerna, gör livet lättare eller svårare, livserfarenheterna ljusare eller mörkare. Denna oundvikliga, skenbara orättvisa kompenseras emellertid av ödesmakterna på annat sätt, så att rättvisan blir tillgodosedd. Han var givetvis fullt medveten om sin kallelse att bli redskap för manifestaljaget Maitreya genom att till honom överlåta sin fysiska kropp.

¹²Denna från all dragning till det lägre frigjorda varelse betraktades därför med misstro av esseerna och motarbetades. Som nittonåring begav han sig till esseerklostret vid berget Serbal, vars för den tiden ansenliga bibliotek han utnyttjade. Att han därefter lämnade esseerorden, berodde på att han insåg det utsiktslösa i att stanna kvar eller försöka införa en ”ny anda” i denna ohjälpligt förstelnade dogmatism. Han var för övrigt under sina sju år i orden illa tåld, när hans underbara väsen verkade som en tyst anklagelse i all denna självbedragande skenhelighet. Från Serbal gick hans resa till Egypten, varefter han i ett esoteriskt tempel förvärvade essential-medvetenhet. Han for vidare till Indien och Tibet. I ett kloster därstädes stannade han, tills den bestämda tiden var inne för honom att återvända till Palestina, år 76 fvt vid tjugonio års ålder.

¹³Här samlade han ikring sig en grupp lärjungar tillhörande olika esoteriska samfund, gnostiker, kabbalister och hermetister, som han ytterligare invigde i esoterisk kunskap. De kallade sig fiskare, emedan den nya epoken kännetecknades av inträdande zodiakkonstellationen Fiskarna och de desslikes kände det såsom sin uppgift att bli människofiskare.

¹⁴Deras levnadssätt var givetvis förnuftigt, ändamålsenligt och i överensstämmelse med lagarna för kropparnas och sinnets förfining. Födan var vegetarisk och bruket av alkohol absolut uteslutet.

¹⁵Ännu har sanna berättelsen om Jeshu liv, sådan den finns bevarad i planetminnet, icke fått publiceras. Detta blir först då tillåtet, när människorna förvärvat erforderliga förutsättningar för att förstå ett sådant liv, varför en naturligtvis förutsedd total förvrängning av sanningen möjliggjordes med resultat, varav vi sett endast ett par årtusendens efterverkningar. När den esoteriska historien en gång blir skriven, komma vi att kunna studera lagen för orsak och verkan i människornas och nationernas liv.

¹⁶Det kan emellertid tilläggas, att Jeshu i en ny inkarnation c:a 70 år senare såsom Apollonios av Tyana förvärvade superessentialmedvetenhet, varigenom han blev esoterisk mästare.

¹⁷Evangeliernas oerhörda torftighet och detaljfattigdom, om avsikten varit en levnadsskildring, borde ha klargjort rätta förhållandet för skarpsinnigheten, så mycket mer som talrika analogier med andra avatarers levnad äro påtagliga.

2.6 Maitreya

¹Maitreya är det manifestal jag (43), som övertog Gautama Buddhas funktion som chef för vår planets andra huvuddepartement, när denne fortsatte sin utomplanetariska medvetenhetsexpansion. Han är klothierarkiens övervakare av filosofier och religioner. Han framträder vid varje tidsålders slut för mänskligheten i synlig måtto, när världens undergång synes nära, vid allmän kulturupplösning, desorientering och laglöshet.

²Hans härolder i gnostiska logerna hade förkunnat hans ankomst, och de individer, som uppnått kultur- och högre utvecklingsstadierna, bidade hans framträdande.

³Han var ett försök av vår planets gudomliga regering att hos detta sällsynt egensinniga folk inpränta enhetens ideal. Han misslyckades. Det förstärkte visserligen egna sammanhållningen inåt, men ökade samtidigt motsättningen utåt, känslan av att vara utvald framför alla andra. Det är alltjämt samma okunnighet om att endast de kunna vara utvalda som gå i spetsen för utvecklingen och visa andra vägen till enheten, utvecklingens mål.

⁴År 76 fvt övertog Maitreya den fysiska kropp Jeshu omsorgsfullt danat för uppgiften. Under de närmaste tre åren var han verksam huvudsakligen i Palestina.

⁵För folket förkunnade han det glada budskapet om livets gudomlighet, om allmakten som den kärleksfulle fadern, om "himmelriket" som finns inom alla, om människans oförlorbara delaktighet i denna härlighet, som alla kunde finna, vilka sökte kontakten med den.

⁶Den invigda krets Jeshu hunnit samla omkring sig undervisade han om livets enhet och gudomlighet. Även många fakta, som dittills icke meddelats i de esoteriska samfunden, delgavos lärjungarna. Dit hörde fakta om livets kretsgång genom involution och evolution, liksom även fakta om triadkedjan.

⁷Denna verksamhet avbröts hastigt år 72 fvt, då Jeshu på order från esseerorden av höga rådet i all hemlighet dömdes till döden och stenades av en uppviglad folkmassa. Det var icke Christos som stenades utan Jeshu, därför att han då återtagit sin utlånade organism.

⁸Christos–Maitreya for ingalunda "till himlen" utan levde kvar i sitt eterhölje bland sina invigda lärjungar under flera år efter stenandet och undervisade dem. De flesta av dessa hade förvärvat emotional klärvoajans.

⁹Vid två olika tillfällen gjorde han sig synlig i templet, varvid månglarna, fyllda av fasa för uppenbarelsen, flydde hals över huvud, kullstötande de egna borden.

¹⁰Han lever fortfarande i fysiska världen, avvaktande den dag, då den tongivande delen av mänskligheten (men icke teologerna, som tro på sina dogmer och evangeliernas legender) anhåller om hans återframträdande.

2.7 Maitreyas budskap

¹Världsläraren såg som sin egentliga uppgift att återskänka mänskligheten den enda sanna religionen, som ständigt på nytt förkunnas för en primitiv mänsklighet och ständigt på nytt går förlorad.

²Christos förlät synder. Han kunde det, därför att han visste, att begreppet synd var en fiktion, som inympats i mänskligheten av det svarta prästerskapet i Atlantis.

³Christos visste mycket väl, att ingen kan "upphäva" någon naturlag eller livslag. Han kunde avlyfta den fruktansvärda illusionen om "brott mot ett oändligt väsen, som kräver ett oändligt straff i evigt helvete", just därför att "synd" icke är något brott mot gudomen utan misstag ifråga

om natur- och livslagar, misstag som bli sådd, som vi få skörda enligt lagen för orsak och verkan.

⁴Han ville frälsa mänskligheten från det fasaväckande syndafallet. Och detta syndafall bestod icke i att Adam ätit ett äpple utan i den svartaste av livslögner, lögnen om synden såsom ett brott mot gudomen. Det bestod i att uppfinna lögnen om gudomliga förbud och tabuer, omöjliga för de flesta att tillämpa, i sig själva orimliga och livsfientliga med satanisk hotelse om evig tortyr för envar som felade mot dessa. Det bestod i att göra livsenhetens gudom till ett bestialiskt vidunder. Det bestod i att göra livet, som är gudomligt och kunde vara sällhetens och lyckans värld, till ett helvete. Det bestod i att förnedra människan till en obotligt fördärvad varelse. Det bestod i att söka skilja människan från hennes oförlorbara meddelaktighet i allt livs enhet. Det bestod i att göra människan, som inkarnerar för att lära känna verkligheten och livet och därvid så småningom uppnår allt högre utvecklingsstadier, till en ondskefull demon.

⁵Det är dessa livslögner, som i varje ny generation outrotligt inympas i förtroendefulla barnasinnen och därigenom förgifta människornas hela liv, väcka repellerande livshatet, döda alla tendenser till strävan mot enheten, hämma nödvändiga arbetet på självförverkligandet, omöjliggöra försök till förbättring såsom meningslösa under föregivna förhållanden.

⁶Maitreya förkunnade, med talesätt lämpade efter menighetens föreställningsvärld och förutsättningar till förståelse, att vi alla äro medborgare i guds rike, att det icke från gudomens sida finns något slags brott mot gud, att det människorna i sin livsokunnighet kalla synd endast är okunnighetens och oförmågans misstag, som vi själva få tillfälle att gottgöra eller också avplana enligt lagen för sådd och skörd.

⁷Gentemot religiösa livsförfalskare och den tidens moralister, fariseerna, fastslog han, att människan är gudomlig till sitt väsen, att enhetens gudsrike finns inom henne, att gud är allas fader och vi alltid förbliva hans barn, som han aldrig kan förkasta eller fördöma. Vi äro alla gudar i tillfällig landsflykt, vilka kunna återvända och taga vårt gudomliga arv i besittning.

⁸Alla äro vi guds barn. Därav följer, att vi alla äro syskon utgörande ett enda universellt brödraskap. Vi behöva endast omsätta denna sanning i levande liv för att bli delaktiga av enheten.

⁹Den stora allmänheten, som aldrig hört talas om något annat än Mose lag, lärde han, att den som iakttog dessa föreskrifter, fullgjorde lagen, att gud icke begärde av dem annat än att de icke vidare skulle göra vad de själva insett vara orätt.

¹⁰Han visade på naturen, på markens blomster, hur fullkomligt allt är i sitt slag, fullkomligare än något människoverk, och detta emedan allt i naturen motståndslöst följer lagen i sitt inre, utvecklingens lag.

¹¹Han visade på barnen, vilka i sin ursprungliga och ofördärvade omedelbarhet utan beräkning i all oskuld spontant göra det rätta, och klargjorde, att det är denna enkelhet och omedelbarhet också vi måste förvärva.

¹²Han predikade icke detsamma för alla utan lämpade sin förkunnelse efter åhörarnas uppfattningsförmåga. "Bergspredikan" i dess ursprungliga form, till exempel, var avsedd för hans utvalda lärjungar. Den predikar ideal, som äro omöjliga att förverkliga för dem på lägre nivåer. Att förkunna dylika läror för människorna på hatstadiet är att kasta löje över för dem ouppnåeliga ideal och medverka till att läran förlorar sin auktoritativa betydelse. De oförmögna måste komma till den falska slutsatsen, att ideal äro något, som icke är avsett att förverkligas utan liksom onådade stjärnor i skyn något vackert att betrakta. Och snusförnuftet omtolkar vishetens axiom därhän, att man måste "sikta mot skyn för att nå skogsbrynet". Därmed har man gjort idealen verkningslösa, berövat dem deras kraft och tröstat de håglösa med, att man ju i alla fall har goda föresatser, även om man fortfarande deltar i skenväsendet.

¹³De högsta sanningarna förbehölls dem, för vilka de voro efterlängtade uppenbarelser, som förvandlade deras liv. Det är ingen mening att tala om offerandets lag med sådana, som omöjligt kunna fatta dess innebörd, icke känna dragning till, något behov av att tjäna.

¹⁴De inre krav, den allvarligt strävande människan ställer på sig själv, innan de spontant utlösa sig i dagligt liv, kan man icke förkunna för de oförstående, vilka skulle missuppfatta kraven

såsom påtvingade yttre bud och därvid antingen inse deras orimlighet eller bli olyckliga, misströsta och kanske sluta med att uppge alltsammans, då det ju icke tjänar något till.

¹⁵Till den stora hopen talade han i liknelser, vilka i sin koncisa expressivitet äro utan motstycke i världslitteraturen. Många av dem återfinnas ordagrant återgivna i evangelieberättelserna. Men många omformades långt senare till berättelser om underverk, så till exempel Petri fiskafänge, bespisningen av de fem tusen, bröllopet i Kana.

¹⁶Himmelriket är likt en fiskare, som fiskat hela natten förgäves, emedan han använt sin klokskaps fångsthåv, men som, sedan han insett sitt misstag och använt enhetens nät, fått riklig fångst. Och himmelriket är likt en man, som bespisade fem tusen med vad han själv medhaft på sin vandring som egen förplägnad. Och åter är himmelriket likt en man, som gav de församlade gästerna av livets vatten, så att de funno det vara bättre än någon annan dryck.

¹⁷Det var för att försvara de pseudokristnas bruk av kött, fisk, vin med mera, som dylika liknelser omdiktades till verkliga handlingar.

¹⁸Genom att tala i liknelser kunde han påverka alla, så att envar efter egen självförvärvad livsförståelse fick sin del av visdomen. Det värdefullaste mängden fick mottaga av honom var icke tankematerial att analysera och diskutera utan de starka vibrationer de utsattes för. Därigenom blev det möjligt för dem att åtminstone för ögonblicket fatta sådant som de annars icke skulle kunnat förstå eller icke ens brytt sig om att förstå. Därigenom höjdes också deras känslor till lyckliggörande attraktionens höjd, så att de kunde få försmak av enhetens sällhet.

¹⁹Detta gällde givetvis i ännu högre grad om dem, vilka ägde förutsättningar för att förverkliga de djupare sanningarna.

²⁰De som kunde taga emot hans budskap, fingo erfara, att dessa ord lyfte dem upp i ett tillstånd, i vilket allt de hörde blev oförlorbar sanning. De fingo erfara, att dessa högre världars krafter voro levande liv, som kunde omgestalta dem och förvandla alla, som undanröjde hindret för deras mottagande, till mäktiga redskap i utvecklingens tjänst. De utvalda, som fingo taga del av den esoteriska undervisningen, upplevde de verkligheter den underbare läraren talade om. Det var levande fakta, som drogo förbi deras häpna syn. De fingo skåda vad de kallade ”guds härlighet”. Inom kretsen av hans väldiga aura blevo de själva vad de sågo, inflyttades framtidens möjligheter i nuets verklighet, tog deras gudomlighet redan gestalt. Den törnbeströdda, branta lidandesväg, som skulle föra dem till dessa höjder, föreföll dem underbar att bestiga och de för utomstående skenbart så stränga och hårda villkoren för målets uppnående lätta och ljuvliga att eftersträva, efterleva, förverkliga. De insågo, att vad de hittills hållit för svårt, om icke omöjligt, var enkelt och lätt, om de ville befria sig från den ofantliga börda de släpade på, allt vad civilisation och kultur pålagt dem, allt de kanske trott höra med till livets nödvändigheter. Från att vara komplicerade måste de bli enkla, inifrån frigjorda från allt som de hängde fast vid i den värld, i vilken de befunno sig. Det enda de i alla fall skulle taga med sig vid inträdet i nästa högre rike var deras lätta enhetshölje, ty i enhetens värld skulle de finna allt de någonsin kunde behöva.

²¹Genom enkel tillämpning av livslagarna kunde de alltid hålla förbindelsen med gudomlighetens världar öppen. På den vägen skulle de få den ledning de behövde, en ledning, som mestadels skulle visa sig i yttre omständigheter och förhållanden, i människors inställning och beteenden.

²²De som tänkt gå ut och förkunna guds rike, insågo, att det icke var orden i förkunnelsen, icke textutläggningen, utan förmågan att sätta åhörarna i förbindelse med enheten, låta dem uppleva christostillståndet, som ju hjälpte människorna till självförverkligandet. Själva hade de ju kommit till den insikten, att just som det var, var det bäst; som det är, är det bäst; som det blir, blir det bäst. De hade själva fått erfara, att högre världars outtömliga krafter stå till allas och envars förfogande, och de visste att även andra genom att mottaga dessa krafter skulle kunna förverkliga det gudomliga i det mänskliga.

2.8 Kristendomens uppkomst

¹Den stora massan hade snart glömt den underbare avataren. Men för gnostikerna förblev han den oförliknelige läraren om allt livs enhet och gudomlighet.

²För att återuppliva hans hågkomst och på lättfattligt sätt sprida hans kärleksförkunnelse till en i negativ livsinställning, hopplöshet och vidskepelse försjunknen mänsklighet uppstod tanken på att skildra ett fullkomligt människoliv, manande till efterföljd och väckande till eftertanke genom sin skakande tragedi.

³Uppslaget fanns förut i en gammalegyptisk symbolisk berättelse om människolivet. En judisk gnostiker vid namn Matteus omarbetade denna på fyndigt sätt till en roman enligt gnostikernas metod att framställa esoteriska symboler såsom historiska gestalter. I ett kort liv skulle romanen skildra de fem etapper som individen tillryggalägger vid sin övergång från fjärde till femte naturriket. Därvid betjänade sig författaren av tre olika litterära källor och en upplevd händelse, den när ståthållaren Pilatus lät korsfästa Jesus Barabbas, en kommunistisk uppvigglare. Jesus, Abbas' son (Barabbas), född år 4 fvt, var revolutionär, lärjunge till Johannes Döparen. Johannes Döparen, född år 8 fvt, var politiker, fanatiker och uppvigglare.

⁴De tre källorna voro dels en gammalegyptisk skildring av den på tillvarons evigt välvande hjul korsfästa människan, dels tvåhundraåriga gnostiska skrifter, innehållande gnostiska symboler, bl.a. treenigheten (fadern, sonen, den helige ande = de tre triaderna), dels vad traditionen bevarat av drag ur mästarens liv, vad man kunde erinra sig av hans utsagor och liknelser. Allt detta inarbetades i ett första utkast (urevangeliet), som därefter individuellt bearbetades av ett femtiotal gnostiska munkar i Alexandria på fyrtioalet vt.

⁵Dessa gnostiker, som i Alexandria utformade sina christologiska romaner, hade ingen tanke på att skildra mästarens liv, vilket för övrigt aldrig skulle ha tillåtits.

⁶Den mest autentiska av alla de gnostiska legenderna är det s.k. Johannesevangeliet, som i övrigt med stor frihet utnyttjade efterlämnade anteckningar av en av Christos' egna lärjungar. Särskilt ha dessa kommit till användning i 17:e kapitlet.

⁷Ett otal avskrifter gjordes av dessa litterära mästerverks beundrare och spredos åt alla håll. Effekten överträffade alla förväntningar. Man fick en religiös massrörelse, som tycktes hota själva statens bestånd. De styrande försökte först med godo och senare med maktmedel kväsa "upprorsrörelsen". De misslyckades som bekant. Läran hade fått för många anhängare. Allmänna förfallet och politiska upplösningen bidro till att den nya religionsformen så småningom fick övertaget och kunde smidigt utnyttjas för politiska syften. Kristendomen blev statsreligion.

⁸C:a år 300 vt beslöt man sig för att forma en enhetlig, auktoritativ lära. Av de många gnostiska romanerna utvaldes fyra av de mest realistiska och inbördes mest överensstämmande och bearbetades med en samling kabbalistiska brev, som allt omarbetades flera gånger, varvid sådant uteslöts eller tillades, som passade de då härskande. Det var särskilt kyrkofadern Eusebios, "historiens störste förfalskare", som på kejsar Konstantins order utarbetade bibelns nya testamente, som godtogs vid kyrkomötet i Nicea år 325 vt. Det förtjänar påpekas, att av samtliga deltagare i kyrkomötet var det endast två som kunde läsa: kejsaren och Eusebios.

⁹Det finns alltså mycket i nya testamentets fyra evangelier, som icke alls är historiskt utan fantasifull dikt. Mycket har tillagts Jeshu, som han aldrig kan ha sagt och som gnostiska författare aldrig kunna ha skrivit.

¹⁰Det vore önskvärt, att någon på kausalstadiet ville gå igenom de fyra evangelierna vers för vers och angiva ursprunget: sagt av Christos, sagt av Jeshu, gängse gnostiskt talesätt, evangelieförfattarens eget verk, tilldiktat av Eusebios. Dessa äro de ursprungliga fem källorna. Dylig utredning skulle ta död på omdömeslösa bokstavsträldomen och väcka sunda förnuftet. Detta är väsentligt.

2.9 *Evangelieförfattarnas misstag*

¹Det femtiotal gnostiska författare i Alexandria, som efter ett överenskommet mönster diktade sina religiösa romaner om "Jeshu liv", anade säkert icke, vilket elände följden skulle bli av deras fantasiutsvävningar. De ville reformera världen, erbjuda massan ideal på ett åskådligt sätt, hjälpa de livsokunniga till en bättre livsåskådning. Hade de anat, att deras romaner skulle betraktas såsom "guds ord" och deras symboliska talesätt tolkas bokstavligt av verklighets- och livsokunniga andliga analfabeter och att svarta prästerskapet från Atlantis skulle taga hand om deras legender och dränka mänskligheten i blod, så hade de utformat dem annorlunda.

²Om Christos någonsin hållit någon bergspredikan, är oväsentligt. Men att han i så fall icke sade det som återgivits i evangelierna, är säkert. Där har författaren samlat vad han trodde vara kontentan av Christos' förkunnelse dels för folket, dels för lärjungarna, och därigenom vållat obotlig skada, ohjälpligt missförstånd med idiotisering som följd.

³De gnostiska evangelieförfattarna begingo ett svårt psykologiskt misstag, när de låtsades som om deras populära talesätt i umgänget med oinvigda vore Christos' ord till lärjungarna. "Till folket talade han endast i liknelser." Så långt var det rätt. Men vad han sade till lärjungarna finns icke i evangelierna. Det tillhörde esoteriska kunskapsorden och fick aldrig bli offentligt. "Eder är givet att förstå guds rikets hemligheter." Stämmer. Men det behövs endast vanligt, nyktert förnuft för att förstå, att vad Christos i evangelierna sade till lärjungarna icke kunde vara något att hemlighålla. Ifall man icke läste med förutfattad åsikt, skulle man lätt kunnat inse den saken. Lärjungarna voro icke sådana imbeciller som gnostiska författarna gjort dem till. De skulle i så fall icke ha kunnat förstå mer än "folket". Och var i alla evangelierna finns något om "guds rikets hemligheter"? Som icke fick eller kunde sägas till alla? En smula sunt förnuft skulle ha gjort "underverk": undanröjt alla teologiska galenskaperna.

2.10 *Gnostikern (aposteln) Paulus*

¹"Paulus av Tarsus" invigdes redan som tolvåring (minimigräns) i judiska esseerorden.

²På en resa till Damaskus sammanträffade han med en medlem av gnostikerorden. Resultatet av samtal med denne blev att Paulus anhöll om att bli upptagen i denna orden. Därefter sökte han bland sina gamla meningsfränder verka för sin ändrade uppfattning. Han var en särskilt flitig brevskrivare. Då Eusebios fått i uppdrag av kejsar Konstantin att sammanställa vad som fanns av "läran", samlade han också alla brev från Paulus han kunde komma över och omarbetade dem för sitt ändamål. Symboliska uttryckssätt, han icke kunde misstolka, lät han stå kvar. Hur han förfor med dessa brev liksom för övrigt med de gnostiska legenderna ("evangelierna"), kommer esoteriska historien en gång att avslöja. Och då får man också en riktig skildring av Jeshu liv. Ingen avatars eller ens invigds liv har någonsin skildrats sanningsenligt. Och det blir icke fallet, förrän förnuftet utvecklats så, att härskande religiösa fiktionerna insetts vara fiktioner.

³Det svarta prästerskapets sataniska påfund om "synd såsom ett brott mot ett oändligt väsen, som kräver ett oändligt straff" hade så inympats i hela mänsklighetens undermedvetenhet, att Paulus trodde det icke gick att utrota. Han valde därför att utgå från denna fiktion och trodde sig kunna befria mänskligheten från den genom den nya fiktionen, att Christos' frälsargärning bestod i att han erbjudit sig såsom offer för att tillgodose guds rättfärdighetskrav.

⁴Hade kabbalisten, senare gnostikern Paulus anat, hur förfelat hans försök var att identifiera Christos' gud, planetregeringens konung, med judarnas blodtörstiga elemental Jehovah och på detta sätt söka vinna judarna för Christos' förkunnelse, så hade han hållit sig till Christos' lära, enda esoteriska lära, att gud är kärleken och alla människor äro bröder. Så nog är det sant, vad skalden insåg och hela historien vittnar om, att "mänsklig visdom är fåfänglighet".

2.11 *Uttryck i Paulus' brev*

¹Gnostikerna kallade allt som avsåg essentialvärlden (46) för Christos. Därav Paulus' bruk av ordet "Christos" i olika betydelser. "Christos i eder" betydde essentiala atomer i mänskliga höljen eller helt enkelt "gud immanent".

²Denna symbol ha teologerna aldrig kunnat tolka rätt. "Gud immanent" har hos gnostikerna tre olika betydelser: dels essentialmateriens hos "de oinvigda" latent essentialmedvetenhet, dels de tre triaderna (särskilt andratriaden), dels delaktigheten i kosmiska totalmedvetenheten. De tre triaderna kallades fadern, sonen och modern (sedermera ändrat till den helige ande).

³Paulus: "Jag lever icke mera jag, utan Christos lever i mig", var ett gnostiskt talesätt. Med "Christos" avsågs essentialmedvetenheten (46). Betydelsen var: Mitt jag (monaden) är icke längre inneslutet i kausalhöljet utan i essentialhöljet. Det är högst osäkert, om Paulus sagt detta om sig själv eller endast hört och använt uttrycket. Faktum är att Paulus i den inkarnationen icke ens var ett kausaljag utan ett mentaljag.

⁴Gnostiska talesätt uttolkade:

⁵"Jag lever icke mera jag, utan Christos lever i mig." Jag lever icke längre i första- utan i andratriaden.

⁶"I det ljuset ska vi se ljuset." För högre världars medvetenhet förefaller lägre världars ljus såsom mörker. Med varje högre värld får allting en helt annan betydelse. Uttrycket har även betydelsen, att med det ljus esoteriken skänker mänskligheten skall den finna vägen till ljuskällan, planethierarkien.

⁷"Den rättfärdige skall leva av tro." Den rättrådige skall inse livets omutliga rättvisa. Liv är rättvisa och orättvisa finns icke i livet. Skenbara orättvisor bero på ofelbara Lagen.

⁸"Tron utan gärningar är död." Med gärningar avsågo gnostikerna "lydnad för Lagen", varvid förutsattes kunskap om Lagen och insikt om vikten av friktionsfri tillämpning och förmågan att tillämpa.

⁹Det kända uttrycket "att taga himmelriket med storm" avser dessa aspiranter på lärjungaskap, som beslutat sig för att "göra snabbkarriär" och med tillspetsad målmedvetenhet leva endast för att så snabbt som möjligt uppnå femte naturriket.

¹⁰Paulus' uttryck i hans brev "vi äro vredens barn" ha teologer tolkat därhän, att vi äro "guds vredes barn". Det visar dessa teologers uppfattning, svarande mot deras utvecklingsnivå. De tillägga gud en egenskap, som hör hemma på mänsklighetens lägre utvecklingsstadier. De äro för omdömeslösa för att inse, att detta är hädelse.

2.12 *"Den första kristna församlingen"*

¹Det har aldrig funnits något motsvarande Jeshu tolv apostlar eller någon första kristen församling i Jerusalem. Jeshu lärjungar voro medlemmar i gnostikernas kunskapsorden och predikade icke för folket. Fiskare voro de endast i symboliska betydelsen av "människofiskare".

²De första kristna församlingarna sågo helt annorlunda ut än Eusebios skildrat dem i Apostlagärningarna. De bestodo till största delen av analfabeter, som (likt kommunisterna i alla länder) drömde om en proletariats diktatur. Kristendomen vann sina anhängare genom sina "salighetsförklaringar", som lovade de fattiga och förtryckta paradiset och att få besitta jorden. De fingo guds ord på att de voro de främsta. Den enfaldigaste var störst i det kommande riket. Det fanns icke mera religion hos dessa revolutionärer än hos franska och ryska revolutionens agitatorer. De bildade, som till att börja med leddes av medlemmar tillhörande esoteriska kunskapsordnarna och utgjorde det religiösa elementet, voro i förbluffande minoritet.

³Apostlagärningarna äro genomgående medvetet falsifikat utfört av kyrkofadern Eusebios. Så ser "guds rena, oförfalskade ord" ut.

⁴Alla dessa fakta ur esoteriska historien voro väl kända av invigda i högre grader. Men så stor var härskande fanatismen, att ingen vågade lämna ut dessa fakta. Det var först mot slutet av 1800-

talet, som man i teosofiska kretsar muntligen och sinsemellan röjde hemligheten.

2.13 Förvrängningen av Christos' lära

¹Nya testamentets fyra evangelier utvaldes från c:a femtio gnostiska berättelser. De voro avsedda att i symbolisk form skildra en "invigds" liv bland de oinvigda. Det visar bäst den teologiska omdömeslösheten, att man ännu icke kunnat inse, att dessa evangeliska berättelser icke återge historiska händelser utan äro gnostiska symboler. Dessa har man aldrig kunnat tyda, och därför hävda esoterikerna bestämt, att kristendomen i sin historiska utformning genom seklerna icke är Christos' lära utan en fantasikonstruktion. Samtliga dogmer i kristendomen äro resultat av misstolkning av symboler.

²Historiska kristendomen är uppenbar förvrängning och förfalskning av Christos' lära.

³Människan har berövats sin gudomliga natur och gjorts till en ännu större syndare än någonsin förut, till en obotligt ond varelse. Det gudomliga har sataniserats, det mänskliga trampats i dyn, livet berövats sin underbara skönhet och härlighet, kärlekens gud gjorts till ett monstern, som i sitt outsläckliga hat uppfunnit eviga helvetestortyrer.

⁴Christos lärde, att lagen är i allt och därmed även i oss. Den är vår enda verkliga auktoritet. Men endast den som förvärvat kunskap om verkligheten och livet, kan överallt upptäcka dess verkningar.

⁵Han lärde, att livet är en enhet och allt liv är gudomligt till sitt väsen. Men endast den som uppnått enhetsstadiet, vet vad enhet, gudomlig kärlek är.

⁶Han lärde att liv är lycka. Men endast den som uppgivit sitt lägre jag för att finna sitt högre jag och därmed inträtt i övermänniskornas rike, vet vad sällhet är.

⁷Kristendomens historia visar, hur Christos' frälsningsmission till stor del omintetgjorts genom Paulus och de kristna teologerna.

⁸Utgående från Paulus ha teologerna utlagt hans ord så, att dessa tjänade till att förbinda Christos' förkunnelse om en kärleksfull fader med judarnas Jehovah (Jahve), som krävde blods-offer i stället för kärlekens tjänster. De lyckades med det otroliga, sataniska konststycket att slå en brygga mellan två helt oförenliga världar. Det var ett fundamentalt misstag att binda samman gamla och nya testamentet i en "bibel" ("guds ord"). Det gamla är judendom, det nya är kristna tänkesättet. Det är två totalt olika livsåskådningar. Att kalla det gamla för "guds ord" vittnar om förvillelse.

⁹Teologerna försvara sitt misstag att förena gamla och nya testamentet med att profetiorna i gamla testamentet om Messias gingo i uppfyllelse i nya testamentet. De äro aningslösa om att de gnostiska författarna till evangelieromanerna konstruerade Jesusgestalten just efter profetiorna för att liksom göra det hela lättare antagligt för judarna. De misräknade sig däri som i allt annat och ha därmed vilselett teologerna i nu snart tvåtusen år.

¹⁰Om bibeln är guds ord (enligt teologerna skrivna av män drivna av den helige ande), frågas varför denna ande motsäger sig i gamla och nya testamentet. "I haven hört att det är sagt till de gamle... men jag säger eder." Fiktiviteten är uppenbar.

¹¹Är man så förblindad av sina fiktioner, att man saknar förmågan att inse, hur eländigt torftiga både gamla och nya testamentet äro? Den helige ande, som dikterat det innehållet, måste i sanning varit av sämre kvalitet än en skicklig romanförfattare.

¹²Det vimlar i (de förfalskade) evangelierna av idel orimligheter: Jeshu skulle ha förbannat ett fikonsträd som icke bar frukt under orätta årstiden, förvandlat vatten till vin, ätit lammkött, kränkt en svinahjord etc.

¹³Man kan icke "göra folk till lärjungar", lyfta dem upp till humanitetsstadiet.

¹⁴Ännu tycks man icke ha insett, att kristendomen icke är Christos' lära, utan man förväxlar dessa två och tillskriver kristendomen förtjänster, som den icke kan göra anspråk på enbart därför att Christos' lära antydes i evangelierna. Kristendomen är teologernas lära och icke Christos' lära.

Det är felaktigt att härleda humanismen från kristendomen såsom historisk företeelse. Humanismen härleder sig från individer, som kyrkan sedermera har räknat in i sitt fårahus efter att ha förföljt dem. Kristendomen har genom sin förföljelse förverkat rätten att göra anspråk på den. Det råder en fullständig begreppsförvirring i detta hänseende.

¹⁵Teologernas utläggningar om att Jeshu dog för att frälsa oss från guds vrede, att hans uppståndelse från de döda betydde seger över döden, att människan är en stoftvarelse, att själen dör med kroppen, att på yttersta dagen gud skall ge människan en ny kropp etc., äro lika många groteska livslögner. Det finns ingen död, endast upplösning av jagets inkarnationshöljen och återfödelse. Jaget–monaden är odödlig. Att inkarnationshöljerna upplösas, när jaget lämnat dem och icke längre har någon användning för dem, är ingen jagets död.

¹⁶Teologerna ha även, förlitande sig på de av kyrkofadern Eusebios förfälskade paulinska breven, utbredd lögnen om sexualiteten såsom ”syndig” etc. Sexualiteten är en naturlig funktion, lika gudomlig som allt annat.

¹⁷Att tro att Christos–Maitreya skulle kunna meddela sin livssyn till mänskligheten, är att sakna både livskunskap och omdöme. En del kunde han meddela till sina lärjungar, som voro invigda i esoteriska kunskapsordnar. De hade vetskap om tillvarons beskaffenhet, livets mening (medvetenhetsutveckling) och livets lagar och voro långt före övriga mänskligheten, som fortfarande står nära barbarstadiet. Vad han lärde dem, veta endast esoterikerna, icke teologerna, som måste lita till kyrkomötens beslut och uttydningar. Skulle det mot förmodan bland dessa prelater funnits någon esoteriker, så kunde han aldrig ha gjort sig förstådd. Det ”liv övernog”, som Christos–Maitreya talade om, är andratriadens energier, och de äro oåtkomliga för människor.

¹⁸De kristna bedja till en fantasikonstruktion av gud och ”Jesus” utan aning om vad gud är. De veta icke ens vad Jeshu hette. Christos lovade att stanna på jorden. Han har också gjort det. Han väntar bara på att de religiösa ska göra vad på dem ankommer för att han skall kunna ånyo framträda. Men han kommer icke ensam utan har sin stab av 44-jag, 45-jag och 46-jag med sig. Han kommer, när mänskligheten lärt sig inse, att den icke kan lösa sina politiska, sociala, ekonomiska, kulturella problem och framför allt, att den misslyckats med sin medvetenhetsutveckling. De senaste tolv tusen årens världshistoria är berättelsen om ett kontinuerligt fiasko. Det blinda hatets offer, martyrerna för sanningen, kunna räknas i miljarder. Undra på att vår planet av dem som kunna besöka vår jord från andra planeter och även solsystem, betraktas såsom ett veritabelt dårhus.

2.14 Christos' återkomst

¹Innan gnostiska evangeliernas Christos lämnade synliga världen (år 72 fvt) förkunnade han, att han alltid skulle förbli hos denna sin mänsklighet och att han skulle återkomma vid början av varje ny världsepok, d.v.s. när vårdagjämningpunkten vart 2500:e år vandrar in i en ny zodiak-konstellation.

²Han förbereder nu sin återkomst. Exakta tidpunkten kan ej fixeras, enär den är beroende av människornas inställning. Visserligen visste han, att han icke skulle kunna finna frid på jorden, när han återvände. Men en avsevärd del av mänskligheten måste dock för någon stund få tid att vända sig bort från fysiska världens ävlan, trötta på dess kiv och strid, längtande efter att undgå högre liv och göra vad de kunna för att hans synliga insats skall få största möjliga betydelse.

³Genom sin personliga närvaro kan han ge dem som längta efter honom, tillfälle att möta honom, medan de ännu äro ofullkomliga varelser, kan han på särskilt sätt inspirera dem som önska bliva redskap för utbredande av kunskapen om riket, femte naturriket, kan han möjliggöra för alla att få ett outplånligt och därmed även för framtida liv oändligt värdefullt, i det undermedvetna slumrande intryck av christostillståndets utsägliga skönhet.

⁴Självsäger han härom:

⁵Hädanefter kommer jag icke endast genom grupper med erkända ledare eller till

organisationer, som giva mig föga mer än läpparnas bekännelse i förkunnandet av allas broderskap.

⁶Jag kommer till alla dem, vilkas behov av mig är stort nog, vilkas vision av mig är sann nog att igenkänna mig, till dem i vilkas hjärtan lever något av det som motsvarar den kärlek, vilken alltid flödar från mitt hjärta till dem.

⁷I kraft av den funktion jag fyller och den fullmakt mig givits att förmedla kärleken från Livets outtömliga källa söker jag draga människornas hjärtan in i den värld, som är allas mål, vad namn de än må ge det, under vilken förklädnad det än må visa sig för dem.

⁸Envar söker mig på sin väg, och på vars och ens väg är jag alltid redo att möta mina egna, dem som lyssna till min röst. Jag skall tala till dem och genom dem till alla, hos vilka den gnista tänts, som en gång skall bliva till kärlekens värmande låga och visdomens förklarade ljus.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Gnostiken* av Henry T. Laurency. Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Ett*.

Första upplagan 1986, andra upplagan 2011.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1986 och 2011.